

hvad der fra Egnen er indleveret til Udveglingsstedet. Postvæsenets Ansvar begynder først, efter at Postbudet har modtaget de paagjældende Sager, og det ophører fra det Dieblif, Posten er afleveret til Stedet. Ingen af de paagjældende Udveglere faae Løn, og det er derfor heller ikke muligt for Postbestyrelsen at paalægge dem Udførelsen af deres Forretninger paa en bestemt Maade, langt mindre ved et almindeligt Regulativ at ordne disse Forhold. Hvis der paa nogle Steder er Misforhold med den Maade, hvorpaa Udveglerne udføre deres Forretninger, er der ingen anden Maade at forandre dette paa end derved, at den paagjældende Egn selv anviser Postvæsenet en anden Udvegler, eller et andet Sted, hvor man forventer, at Forretningerne ville blive udførte paa en mere fyldestgjørende Maade; Postvæsenet har i den Henseende ingen Myndighed lige overfor Udveglerne. — Det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgkreds (Chr. Pedersen) og det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Clausen) have, som det forekommer mig, søgt at overgaa hinanden i at bebrejde Ministeren, at han paa et saa sent Standpunkt er fremkommen med Forslag til Ordningen af Færgesforholdene mellem Masnedssund og Dreghoved. Jeg troede, at de ærede Medlemmer maatte være tilstrækkelig bekendte med, hvorledes det forholder sig med denne Sag og Grunden til, at Ministerens Forslag er fremkommet paa et saa sent Standpunkt. I ethvert Tilfælde har jeg iforgaars havt Anledning til her i Thinget at udtale, at Grunden var den, at jeg oprindelig havde ønsket paa Finantslovsforlaget at faae bevilget et Beløb til Anskaffelsen af et nyt Postdampskib, som skulde anvendes paa Routen Korsør—Nyborg—Kiel. Jeg havde ønsket dette som det Første, fordi jeg anser dette for det mest paatvængende Nødvendige; men da man paa Grund af manglende Oplysninger eller maaske manglende Erfaringer havde Betænkelse ved at gaa ind paa dette Forslag, og man samtidig dermed antydede en noget større Tilbøjelighed til at ville gaa ind paa Anskaffelsen af en Færges paa Routen Masnedssund—Dreghoved, greb jeg denne Leilighed til at søge at imødekomme et almindeligt og oftere varmt udtalt Ønske om en forbedret Forbindelse paa dette Sted. Dette er Grunden, hvorfor dette Forslag er fremkommet paa et saa sent Standpunkt. Det var egentlig ikke min Lante først at fremme dette Foretagende, men min oprindelige Hensigt kunde ikke opnaas, og jeg troede det derfor nu vigtigt at se at opnaa, hvad jeg anser for at være tilstrækkelig vigtigt, uden at jeg derfor anser det for at være det Første. Naar et æret Medlem (Chr. Pedersen) har ment, at dette Forslag for det Første naturligvis ikke var tilstrækkelig ophjst, og dernæst at det væsentlig afskille sig fra tidligere Forslag, idet det var mindre gunstigt for

Staten end disse, vil jeg gjøre opmærksom paa, at der vel i 1874 har foreligget et Forslag, som gik ud paa, at de paagjældende Sernbaneselskaber ogsaa skulde anstafte en Dampfærges, men jeg maa samtidig dermed bringe i Erindring, at Sagen faldt, fordi i det Mindste et af Sernbaneselskaberne erklærede sig uwilligt dertil, og Regjeringen havde ingen Myndighed til at tvinge det i saa Henseende. Dette var blandt Andet en Grund, og jeg tror den væsentligste, til, at dette Lovforslag ved Sagens første Behandling her i Thinget blev negtet Overgang til anden Behandling. Jeg tror altsaa ikke, man vilde kunne sige, at man søgte at fremme denne Sag, dersom man gjentog et Forslag, der den Gang havde en saadan Stjæbne. Jeg tror heller ikke, der er Anledning til at sammenligne de Udgifter, som under de daværende Forhold vare opstillede, med de Udgifter, som nu ville være forbundne med Realisationen af denne Plan; men forøvrigt maa jeg sige, at der ikke er nogen overordentlig stor Forskjel mellem de Udgifter, som den Gang antoges at ville medgaa, og de Udgifter, der nu ere bragte i Forslag. Udgifterne vare den Gang anslaaede til 330,000 Rb. eller 660,000 Kr., medens det, som i Aar forlanges er 375,000 Kr. til Anskaffelsen af en Dampfærges og en Rentegaranti paa et omtrent lignende Beløb; jeg husker i Diebliffet ikke noget dette Beløb. Forskjellen mellem Overslagene nu og den Gang er saaledes ikke særdeles betydelig. Naar det ærede Medlem har sagt, at Udvalget den Gang havde udtalt sig bestemt for en saadan Ordning af Forholdet, at Sernbanen udførtes til Masnedss, skal jeg bemærke, at Udvalget vel har udtalt sig for, at dette vilde være hensigtsmæssigt, men ikke paa en saa decideret Maade, som det ærede Medlem igaar antydede. Det var desuden kun udtalt i Forbindelse med en anden Sag, altsaa under Betingelser, og jeg skal med den ærede Formands Samtykke tillade mig at oplæse nogle Ord, som vise, hvilke disse Forudsætninger vare. Der staar nemlig i Betænkningen over Lovforslaget: „Beføstningerne herved“ — nemlig ved Udførelsen af Sernbanen til Masnedss, som vilde være betydelig — „maa formentlig tabe deres Betydning, naar der endelig er Sikkerhed for en gennemgaaende Sernveis- og Dampstibsforbindelse mellem Norden og Lybskland“. Forudsætningen var, at det daværende Udvalg vilde tilraade at gaa den Vej var altsaa, at Sernveis- og Dampstibsforbindelsen mellem Norden og Lybskland blev realiseret, det vil med andre Ord sige: Anlægget af en Sernbane fra Nykjøbing til Gjesferodde og en Dampfærgesforbindelse derfra til Warnemünde tilligemed en paatænkt Forbindelse fra Svørrig og hertil. Det var dette, der skulde kunne forsvare at anvende saa betydelige Beføstninger paa Forbindelsen mellem Masnedss og Masnedssund. Jeg tror ikke, at der for Diebliffet er nogen større Udfigt end den